

teribil al generației sale, în Franța ani în șir a fost un necunoscut. În cartea sa povestește vizitele la editura Gallimard, unde trebuia să-și repete numele fiindcă nimeni nu-l cunoștea. Ajuns în biroul lui Claude Gallimard, relatează că s-a simțit umilit, neînsemnat. A început să fie cunoscut după apariția volumului "Exercices d'admiration", în colecția Arcades, de buzunar. Cioran trăia cu ideea că această colecție e preferată de tineri și de aceea a optat pentru ea. Au urmat : " Le Précis de décomposition", "La Tentation d'exister", "La Chute", dar el rămânea autorul lui "Précis". Într-o zi mi-a spus că va merge la Claude Gallimard, ca să-i ceară să fie publicat în "livre de poche". L-a sfătuit să renunțe, dar a fost în van. La întâlnire, Claude i-a dat dosarul cu vânzările cărților sale, iar cifrele erau absolut ridicole. Emil a venit acasă palid ca un mort și mi-a spus : "ai avut dreptate!"- ceea ce se întâmpla rar din partea lui. Eu cred că succesul pentru el a început în 1986, cu apariția lucrării "Exercices d'admiration". Până atunci era doar E.M.Cioran !

-Și Gallimard a decis să-l numească doar Cioran ?

- Da, atunci când i-a publicat "Exercices d'admiration". Cartea a apărut având scris pe copertă doar Cioran !

- Obsesia lui era să-și ajute familia, mai ales pe fratele său Aurel, pe care-l alinta Relu...

- Da, fratele lui conta poate cel mai mult în viața sa. Emil se acuza pentru faptul că Aurel se angajase alături de Garda de Fier, motiv pentru care făcuse lungi ani de închisoare. Aurel a venit prima oară la Paris în '81, când Cioran l-a așteptat la gară. Dar trecuse atâția ani, încât frații nu s-au recunoscut. În cele din urmă, Emil s-a îndreptat spre Relu, vorbindu-i franțuzește : tu ești ? Emoționat, Relu nu scotea niciun cuvânt. Și ulterior când Aurel ne-a vizitat împreună cu Ica, soția sa, el era la fel de tăcut, aproape resemnat. Când Emil era internat în spital, foarte bolnav, Relu l-a vizitat, fiind zguduit de felul în care-și găsea fratele pe care-l admirase atât de mult. Da, Cioran nu mai era Cioran ! Nu mai mergea, nu vorbea și nu știu exact cât mai înțelegea...După o vreme, Aurel a plecat, eu am rămas lângă Emil, l-am privit în tăcere și am citit în ochii lui ceva ce nu mai văzusem de ani și ani.

**Traducere și adaptare,
Lucia Ivănescu**

